

Sygn. akt: I C 506/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2022 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie I Wydział Cywilny

w składzie: Przewodniczący: sędzia Juliusz Ciejek

Protokolant: sekretarz sądowy Anna Kosowska

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2022 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy z powództwa **L. B. i K. B. (1)**

przeciwko **K. B. (2), T. C. (1) i I. B. (1)**

o zapłatę, nakazanie i ustalenie

I. powództwo oddała,

II. zasądza solidarnie od powodów na rzecz pozwanych T. C. (1) i I. B. (1) kwotę po 50 (pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów stawiennictwa na rozprawę z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C 506/20

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 16.07.2020 r. przeciwko Nadzorowi Budowlanemu, inż. M. P. (1), Policji Prewencji i Ruchu Drogowemu, insp. J. T., Zespołowi (...), kurator A. R. (1), A. K., R. D., Kancelarii Notarialnej – notariusz R. K., T. C. (1), I. J. (1) i K. B. (2), powódka K. B. (1), wniosła o:

-zasądzenie od osób pozwanych, osób prawnych na rzecz powódki tytułem zadośćuczynienia za niesłuszne karanie wyrokami prawomocnymi w Sądzie Rejonowym w K. w sprawach (...), które zmieniły życie i los powódki w piekło, za krzywdy polegające na fizycznych dolegliwościach i psychicznych cierpieniach od osób asp. J. T., mediatora A. K., kuratora A. R. (1), dzielnicowego R. D. i osobę fizyczną T. C. (1) tytułem odszkodowania za poniesione straty.

- unieważnienia od osoby notariusza R. K. umowy sprzedaży nieruchomości, gdyż przy odczytaniu aktu zauważyła, że była oszukana tym, że bez jej woli spisano akt przez niezgłoszenie ruchomości i nieruchomości przez I. J. (1).

W uzasadnieniu powódka wskazała, że pozwani są urzędnikami w Urzędach Państwowych w K., którzy doprowadzili do trzech rozpraw sądowych. Podniosła, że osoby te wykorzystały jej podpis sporządzając dokumenty przeciwko powódce. Wskazała, na szereg w jej ocenie nieprawidłowości w działaniu pozwanych osób jak i organów państwowych. Powyższe sytuacje wywołały u powódki stres, strach o życie, wstyd. Pod naciskiem pozwanych, powódka opuściła posiadłość w W. i sprzedała cały majątek po zaniżonej cenie. Wskazała, że T. C. (1) zastraszała powódkę i jej dokuczała. Natomiast I. J. (2) (obecnie B.) i K. B. (2) oszukali powódkę podczas procesu zakupu od niej nieruchomości. W ocenie powódki akt notarialny sprzedaży nieruchomości jest nieprawidłowo sporządzony ponieważ nie zawiera ruchomości oraz nieruchomości powódki. Akt notarialny sprzedaży nieruchomości nie został poprzedzony podpisaniem umowy przedwstępnej, został odczytany bez woli powódki, a obecny właściciel nieruchomości nie zgłosił do aktu jej majątku.

Obecnie powódka oczekuje, że obecny właściciel opuści nieruchomość, a ona będzie mogła ponownie się do niej wprowadzić.

(pozew – k. 4-6)

Powódka w piśmie z dnia 16.07.2020 r. zatytułowanym „Pismo do pozwu” wniosła o wszczęcie postępowania o zadośćuczynienie w kwocie 200.000 zł wskazując jako pozwanego Skarb Państwa. Podniosła, że pozew ten dotyczy jednostek organizacyjnych Skarbu Państwa, które wiedziały o jej bezpośrednim zagrożeniu tj. Inspektorat Nadzoru Budowlanego w K., Komendę Powiatowej Policji w K., Zespół (...) w K., Kancelarię Notarialną przy ul. (...) w K..

(pismo powódki – k. 7)

Powódka w piśmie z dnia 18.09.2020 r. wskazała, że domaga się zasądzenia kwoty 200.000 zł.

Podniosła, że była posiadaczem części nieruchomości Skarbu Państwa, a obecnie domaga się o odzyskanie swojej własności, aby wykupić za kwotę 135.000 zł nieruchomość w miejscowości W.. Wskazała, że domaga się w części ułamkowej dlatego, że mieszkanie oraz nieruchomości gruntowe, działki rolne są potwierdzone w akcie notarialnym z dnia 21.05.2014 r. I. B. (1) wraz z K. B. (2) oszukali powódkę ponieważ nie było stosownej umowy sprzedaży przed podpisaniem aktu notarialnego. Powódka nie otrzymała jedynie część ceny od I. J. (1) (obecnie B.). Powódka wskazała, że I. J. (1) (obecnie B.) jest w posiadaniu domku ogrodowego, piwnicy, wyposażenia w meble 1/2 domu o metrażu 64m² i innych nieruchomości, budynku gospodarcze wolnostojącego, garażu, budynku z drewna. Powódka wskazała, że domaga się 65.000 zł za naruszenie jej praw. Powódka opisała swoje samopoczucie i stan swojego zdrowia spowodowany działaniami osób pozwanych.

(pismo powódki – k. 31-32 oraz k. 37)

Zarządzeniem z dnia 21.10.2020 r. Sąd na podstawie art. 130 § 2 zwrócił pozew przeciwko M. P. (1), J. T., A. R. (1), A. K., R. D., R. K. wobec nieuzupełnienia w terminie braków formalnych pozwu w postaci ich miejsca zamieszkania i adresów.

(zarządzenie z dnia 21.10.2020 r. – k. 64)

Postanowieniem z dnia 21.10.2020 r. Sąd na podstawie art. 199 § 1 pkt 3 i § 2 k.p.c. odrzucił pozew przeciwko Inspektoratowi Nadzoru Budowlanego w K., Komendzie Powiatowej Policji w K., Zespołowi (...) w K., Kancelarii Notarialnej w K. wobec braku zdolności sądowej i procesowej tych jednostek.

(postanowienie z dnia 21.10.2020 r. – k. 65)

Pozwana I. B. (1) (poprzednio J.) w odpowiedzi na pozew wniesionej w dniu 23.11.2021 r. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na jej rzecz zwrotu kosztów procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazała, że zawarta w dniu 21.05.2014 r. umowa sprzedaży nieruchomości była wynikiem uzgodnień pomiędzy stronami. Umowa została sporządzona w sposób profesjonalny przez notariusza, który czuwał nad prawidłowością postępowania i dopełnieniem wszystkich formalności. Cena sprzedaży odpowiadała rynkowej wartości nieruchomości i w akcie zostały wymienione wszystkie dodatkowe składniki tj. udziały w innych nieruchomościach (§ 2 ust. 2 pkt 1-3 aktu notarialnego) zostały sprzedane za cenę 5.000 zł. Cena została zapłacona powódce w umówionym terminie. Powódka sprzedała pozwanej część rzeczy stanowiących wyposażenie lokalu. Pozwana wskazała, że nie naruszyła dóbr osobistych powódki ani nie wyrządziła powódce jakiejkolwiek krzywdy.

(odpowiedź na pozew – k. 177)

Pozwany K. B. (2) w odpowiedzi na pozew wniesionej w dniu 16.12.2021 r. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na jej rzecz zwrotu kosztów procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że kwestionuje powództwo zarówno co do zasady jak i wysokości. Umowa sprzedaży nieruchomości została zawarta na skutek uzgodnień stron. Umowa została zawarta w formie aktu notarialnego i była konsekwencją przedwstępnej umowy sprzedaży nieruchomości. Cena sprzedaży odpowiadała cenom rynkowym panującym na lokalnym rynku i została zapłacona w umówionym terminie. Na zasadzie wzajemnych uzgodnień stron doszło do zawarcia umowy sprzedaży rzeczy ruchomych. Ponadto, pozwany wskazał, że stanowisko I. B. (1) wyrażone w jej odpowiedzi na pozew jest prawdziwe i mają potwierdzenie w przedłożonych przez nią dokumentach.

(odpowiedź na pozew – k. 210)

Powódka pismem wniesionym w dniu 04.01.2022 r. wniosła o:

- przywrócenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu od pozwanych: K. B. (2), I. B. (1), T. C. (1) według norm przepisanych,

- zasądzenia od pozwanych K. B. (2) i I. B. (1) kwoty 400.000 zł za używanie gospodarstwa powódki wskazując, że była i jest to korzyść pozwanych, którą osiągnęli oszustwem (korzystali z nieruchomości 1/2 domu, domku ogrodowego murowanego, budynku gospodarczego, garażu, szopy, za działki które należą do wszystkich nieruchomości pod budowę, 3 działki rolne, za ogrodzenie tych działek, drzewa owocowe, krzewy i inne drzewa należące do własności powódki),

- nakazanie opuszczenia przez I. B. (1) własności powódki w miejscowości (...)/3.

(pismo powódki z dnia 03.01.2022 r. – k. 215)

Powódka w piśmie z dnia 19.05.2022 r. oświadczyła, że domaga się stwierdzenia przez Sąd nieważności aktu notarialnego z dnia 21.05.2014 r. Wskazała, że wartość pozwu dotyczy zadośćuczynienia za majątek oraz dla celów odszkodowawczych w związku z spowodowaniem przez pozwanych opuszczenia przez powódkę 1/2 domu.

(pismo powódki z dnia 19.05.2022 r. – k. 242, pismo powódki z dnia 14.06.2022 r. – 249-251)

Na rozprawie w dniu 13.09.2022 r. powódka oświadczyła, że ostatecznie domaga się 200.000 zł tytułem zadośćuczynienia i 400.000 zł za używanie jej gospodarstwa oraz opuszczenia przez I. B. (1) nieruchomości i unieważnienia aktu notarialnego. Pozwane oświadczyły, że wnoszą o oddalenie powództwa.

(protokół rozprawy – k. 262-264)

L. B. pismem z dnia 22.09.2022 r. wstąpił do sprawy w charakterze powoda i oświadczył, że podważa akt notarialny z dnia 21.05.2014 r. Wniósł o stwierdzenie nieważności czynności prawnej. W uzasadnieniu wskazał, że nie miał udziału przy sprzedaży własności nieruchomości. Podniósł, że akt notarialny podpisał nieświadomie, gdyż zachorował i chciał się spotkać z dziećmi wyjeżdżając do nich za granicę.

(oświadczenie powoda L. B. – k. 268)

Na rozprawie w dniu 25 października 2022 r. pozwany K. B. (2) wniósł o oddalenie powództwa.

(protokół k. 278)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powodowie K. B. (1) i L. B. w dniu 09.04.1998 r. zawarli z Skarbem Państwa - Agencją Własności Rolnej Skarbu Państwa umowę ustanowienia odrębnej własności lokalu i sprzedaży, w formie aktu notarialnego – repertorium "A" Nr (...). Na podstawie wyżej wymienionego aktu została ustanowiona odrębna własność lokalu mieszkalnego nr (...) o powierzchni użytkowej 61,6 m² znajdującego się na parterze w trzykondygnacyjnym domu mieszkalnym znajdującym się

na działce nr (...) położonej w W., jednocześnie określając wielkość udziału w nieruchomości wspólnej objętej księgą wieczystą o nr KW (...) na 46/100 części (§ 3 w zw. z § 1 lit. a aktu notarialnego).

Powodowie jako najemcy na podstawie ww. aktu nabyli prawo własności:

- lokalu mieszkalnego nr (...) o powierzchni użytkowej 61,6 m² znajdującego się na parterze w trzylokalowym domu mieszkalnym znajdującym się na działce nr (...) położonej w W. wraz z udziałem wynoszącym 46/100 części zarówno w gruncie, na którym wzniesiony jest dom mieszkalny, w którym lokal ten wyodrębniono, jak i we wszelkich częściach wspólnych tego domu i innych urządzeniach nie służących wyłącznie do użytku właścicieli poszczególnych lokali lub dotychczasowego właściciela nieruchomości ze względu na należące do niego nie wyodrębnione lokale,

- udziału wynoszącego 1/18 części zabudowanej nieruchomości o ogólnym obszarze 577 m² oznaczonej numerem działki (...), położonej w W., objętej księgą wieczystą o nr KW (...),

- udziału wynoszącego 25/100 części zabudowanej nieruchomości w ogólnym obszarze 724m², oznaczonej numerem działki nr (...), położonej w W., objętej księgą wieczystą o nr KW (...),

- udziału wynoszącego 1/186 części niezabudowanej nieruchomości o ogólnym obszarze 9,3090 ha oznaczonej numerem działki (...), położonej w W., objętej księgą wieczystą o numerze KW (...) (§ 4 i § 1 aktu notarialnego).

(dowód: akt notarialny z dnia 09.04.1998 r. repertorium "A" nr (...) – k. 40-43, zaświadczenie – k. 235)

Powódka w dniu 27.12.2000 r. nabyła od J. R. prawo własności w udziale 1/186 niezabudowanej nieruchomości o ogólnym obszarze 9,3090 ha położonej w W., oznaczonej numerem działki nr (...), objętej księgą wieczystą o numerze KW (...).

(dowód: akt notarialny z dnia 27.12.2000 r. – repertorium "A" Nr (...) – k. 43-44)

Pomiędzy powódką a sąsiadami na przestrzeni wielu lat dochodziło do szeregu konfliktów na tle sąsiedzki.

W sprawie(...)toczącej się przed Sądem Rejonowym w K. na podstawie wniosku o ukaranie z dnia 10 września 2008 r. powódka K. B. (1) została obwiniona o to, że w dniu 22 sierpnia 2008 r. w godz. 10.00-10.30 w miejscowości (...) zakłóciła ład i porządek publiczny w ten sposób, iż awanturowała się i głośno krzyczała słowa nieprzyzwoite. We wniosku o ukaranie w rubryce odnoszącej się do stanu zdrowia powódki wpisano „zły, psychiatrycznie nie leczona”. W trakcie dochodzenia przesłuchano powódkę w dniu 4 września 2008r w Komendzie Powiatowej Policji w K. w charakterze osoby podejrzanej.

Na mocy wyroku Sądu Rejonowego w K.z dnia 16 stycznia 2009 r. w sprawie (...) powódka została uznana za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i skazana na karę 1 miesiąca ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin. Od powyższego wyroku powódka złożyła apelację. Wyrokiem z dnia 2 czerwca 2009 r. Sąd Okręgowy w O. w sprawie(...) utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

W związku z uprawomocnieniem się wyroku skazującego kurator sądowy A. R. (2) wezwała powódkę do wykonania orzeczonej nim kary ograniczenia wolności.

W dniu 22 września 2009r. powódka odbyła rozmowę z kuratorem sądowym A. R. (2), w czasie której stanowczo dwukrotnie oświadczyła, że nie poczuwa się do odpowiedzialności i nie wykona orzeczonej wobec niej kary ograniczenia wolności. Zachowywała się głośno, była oburzona otrzymanym zawiadomieniem, nie przyjmowała udzielanych jej informacji. Wobec postawy powódki kurator sądowy pismem z dnia 24 września 2009r. wystąpiła do Sądu Rejonowego w K.z wnioskiem o zamianę kary ograniczenia wolności na zastępczą karę aresztu.

Na podstawie wniosku kuratora sądowego wyznaczono termin posiedzenia, na którym powódka podała, że była w przeszłości badana przez psychiatrów, którzy wydali o niej opinię, że jest chora psychicznie. Ze względu na powzięte

wątpliwości co do stanu zdrowia psychicznego postanowieniem z dnia 20 października 2009 r. Sąd Rejonowy w K. dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza psychiatry celem stwierdzenia, czy powódka jest zdolna do wykonania kary ograniczenia wolności, ewentualnie zastępczej kary aresztu.

Powódka bez problemów stawiała się na badanie wyznaczone przez biegłego. Lekarz psychiatra J. K. stwierdził, że powódka nie zdradzała objawów choroby psychicznej ani cech upośledzenia umysłowego, a jej zachowanie wskazywało na cechy osobowości paranoicznej. W ocenie biegłego, powódka była zdolna do udziału w sprawie i nie było żadnych psychiatrycznych przeciwwskazań do odbywania przez nią kary ograniczenia wolności, a ewentualna zastępcza kara aresztu mogłaby nasilić postawę pieniaczą i stwarzałyby ryzyko dekompensacji psychotycznej.

Na posiedzeniu w dniu 23 lutego 2010 r. powódka nie wyraziła zgody na wykonanie kary ograniczenia wolności, wskazując, że jest osobą niewinną, ofiarą Policji i jest bezpodstawnie oskarżana przez przestępców.

Postanowieniem z dnia 23 lutego 2010 r. Sąd Rejonowy w K. zarządził wobec powódki wykonanie zastępczej kary aresztu w wymiarze 15 dni w zamian za niewykonaną w całości karę 1 miesiąca ograniczenia wolności. W uzasadnieniu swojego stanowiska Sąd ten wskazał, że z uwagi na sytuację majątkową powódka nie byłaby w stanie uiścić grzywny, a ewentualna egzekucja byłaby bezskuteczna i w tej sytuacji wykonanie kary może się odbyć jedynie przez jej zamianę na zastępczą karę aresztu.

Wskutek zażalenia powódki Sąd Okręgowy w O. postanowieniem z dnia 9 kwietnia 2010 r. w sprawie (...) utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie. W uzasadnieniu decyzji podniósł, że powódka nie wykonała orzeczonej wobec niej kary ograniczenia wolności i odmówiła jej wykonania, jej sytuacja majątkowa uzasadnia przekonanie, że orzeczenie kary grzywny byłoby niecelowe, a podnoszone przez nią zarzuty dotyczące zasadności wydanego wyroku nie mogły być przedmiotem badania na obecnym etapie postępowania.

Pismem z dnia 7 maja 2010 r. powódka wniosła o zamianę zastępczej kary aresztu na karę grzywny. Postanowieniem z dnia 25 maja 2010 r. Sąd Rejonowy w K. uwzględnił jej wniosek i zmienił postanowienie z dnia 23 lutego 2010 r. zarządzające wykonanie zastępczej kary aresztu w wymiarze 15 dni w ten sposób, że w miejsce tej kary orzekł karę zastępczą 300 złotych grzywny za niewykonaną karę jednego miesiąca ograniczenia wolności. Uzasadniając swoje stanowisko, Sąd ten przyjął, że powódka zadeklarowała wolę wpłaty zastępczej kary grzywny na poczet niewykonanej kary ograniczenia wolności.

Powódka złożyła także wniosek o wznowienie postępowania toczącego się przed Sądem Rejonowym w K. w sprawie (...). Na mocy zarządzenia Przewodniczącego VII Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w O. z dnia 4 czerwca 2010 r. akta sprawy wraz z wnioskiem o wznowienie postępowania przekazano zgodnie z właściwością Sądowi Apelacyjnemu B..

Zarządzeniem Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w B. z dnia 29 lipca 2010 r. odmówiono powódce przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania z uwagi na nieuzupełnienie braków formalnych tego wniosku.

Wyrokiem z dnia 6 czerwca 2011 r. Sąd Okręgowy w O. na podstawie art. 552 § 1 i art. 555 k.p.k. oddalił wniosek o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę wynikłą z wykonania względem powódki kary orzeczonej przez Sąd Rejonowy w K. z dnia 16 stycznia 2009 r.

W dniu 9 listopada 2007 r. E. M. wniosła przeciwko powódce prywatny akt oskarżenia, którym zarzuciła jej, że w dniu 4 listopada 2007 r. wyzwała ją słowami powszechnie uznanymi za wulgarne.

Prywatny akt oskarżenia został przekazany do Sądu Rejonowego w K.. W ramach prowadzonego postępowania na mocy postanowienia z dnia 17 marca 2008 r. powódka została skierowana do mediacji. Mediator stwierdził, że powódka i pokrzywdzona E. M. wyrażają zgodę na przeprowadzenie mediacji. W toku mediacji powódka jednak oświadczyła, że po przemyśleniu całej sytuacji i konsultacji z rodziną postanowiła, iż nie przeprosi E. M. i chce, aby sprawa została rozstrzygnięta przez sąd.

Wyrokiem z dnia 13 listopada 2008 r. Sąd Rejonowy w K. uznał powódkę za winną tego, że w dniu 4 listopada 2007 r. w miejscowości W. znieważyla E. M. wyzywając ją słowami powszechnie uznanymi za obelżywe i za powyższy czyn skazał ją na karę grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych.

W dniu 4 grudnia 2008 r. powódka złożyła apelację od wyroku z dnia 13 listopada 2008 r. Zarządzeniem z dnia 5 grudnia 2008 r. Prezes Sądu Rejonowego w Kętrzynie odmówił przyjęcia środka odwoławczego wobec złożenia go po terminie.

W dniu 11 grudnia 2008 r. powódka złożyła wniosek o rozłożenie kary grzywny na raty ze względu na trudną sytuację materialną. Postanowieniem z dnia 14 stycznia 2009 r. Sąd Rejonowy w K. uwzględnił wniosek powódki i rozłożył spłatę orzeczonej kary grzywny 800 złotych na 10 rat – pierwsza w wysokości 80 złotych i następne po 80 złotych, płatne z góry do 31 dnia każdego miesiąca, z tym, że pierwsza rata miała być płatna do 31 stycznia 2009 r.

Pismem z dnia 28 kwietnia 2010 r. powódka wniosła o wznowienie postępowania przed Sądem Rejonowym w K. w sprawie(...).

Postanowieniem z dnia 17 maja 2010 r. Sąd Rejonowy w K. uznał się za niewłaściwy i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w O.. Na mocy postanowienia z dnia 18 czerwca 2010 r. wyznaczono powódcę obrońcę z urzędu w osobie K. M.. Obrońca z urzędu stwierdził, że nie dostrzega w sprawie ustawowych określonych przepisami kodeksu postępowania karnego podstaw pozwalających na sporządzenie wniosku o wznowienie postępowania.

W związku ze stanowiskiem obrońcy z urzędu w dniu 15 lipca 2010 r. wezwano powódkę do uzupełnienia w terminie 7 dni braku formalnego poprzez złożenie wniosku o wznowienie postępowania sporządzonego i podpisanego przez adwokata oraz uiszczenie kwoty 150 złotych, pod rygorem uznania pisma za bezskuteczne.

Wobec nieuzupełnienia braków zarządzeniem z dnia 28 lipca 2010 r. odmówiono przyjęcia wniosku powódki o wznowienie postępowania (...).

Na skutek zażalenia powódki Sąd Apelacyjny w B. utrzymał w mocy zaskarżone zarządzenie Sądu Okręgowego w O..

Ze względu na zachowanie męża powódki, który nadużywał alkoholu i wszczynał awantury, rodzinę państwa B. objęto procedurą „Niebieska karta”. W ramach tej procedury dzielnicowy przynajmniej raz w miesiące składał wizytę w rodzinie powódki, z której to czynności sporządza się notatkę i dołącza się do teczeki.

Między powódką a jej sąsiadami, w tym E. M., istniał wieloletni konflikt. Na podstawie zawiadomienia dokonywanego zarówno przez powódkę, jak i przez E. M. funkcjonariusz Komendy Powiatowej Policji w K. R. D. przeprowadzał interwencje w miejscu zdarzenia.

Powódka wielokrotnie składała skargi na funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w K., zarzucając im szereg nieprawidłowości m.in. bezczynność i brak wsparcia.

W dniu 5 czerwca 2009 r. powódka powiadomiła Komendę Powiatową Policji w K., że w okresie od kwietnia do 5 czerwca 2008 r. doszło do zniszczenia należących do niej drzewek świerkowych, żywopłotu oraz kwiatów, wskazując, że o popełnienie tego czynu podejrzewa E. i M. M. (1). W toku postępowania wyjaśniającego rozpytano trzy osoby, które nie potwierdziły celowego zniszczenia drzewek i kwiatów na szkodę powódki. Z uwagi na brak danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu odstąpiono od kierowania do sądu wniosku o ukaranie. O powyższym zawiadomiono powódkę, informując ją jednocześnie o możliwości samodzielnego wniesienia wniosku o ukaranie jako oskarżyciel posiłkowy.

W dniu 5 sierpnia 2008 r. powódka złożyła do Komendanta Policji w K. skargę, w której podkreśliła, że między nią a sąsiadami M. istnieje konflikt, a E. M. przydzielono mediatora, który miał zmusić powódkę do jej przeproszenia.

Zaznaczyła także, że rodzina M. od lat dopuszcza się wielu zachowań stanowiących naruszenie prawa, a E. P. mieszka bez dopełnienia obowiązku meldunkowego.

Na skutek skargi w dniu 26 sierpnia 2008 r. poinformowano powódkę, że Komenda Powiatowa Policji w K. nie kierowała do niej mediatora w sprawie nieporozumień sąsiedzkich z E. M., wskazując, iż Sąd Rejonowy w K. jest na etapie rozpoznawania skargi wniesionej z oskarżenia prywatnego i wszelkie wątpliwości związane z tym postępowaniem, m.in. związane z powołaniem mediatora, należy wyjaśnić w Sądzie, przed którym toczy się postępowanie.

W dniu 4 września 2008 r. powódka zawiadomiła Komendę Powiatową Policji w K., że w dniu 22 sierpnia 2008 r. ok. godz. 10.30-12.00 nieletnie K. K. i E. K. (1) oraz E. P. w miejscu publicznym używały względem niej słów uznawanych powszechnie za obelżywe. Na powyższą okoliczność sporządzono protokół przyjęcia ustnego zawiadomienia o wykroczeniu. Z uwagi na fakt, że czynu miały się dopuścić osoby nieletnie, po przeprowadzeniu niezbędnych czynności materiał został przesłany do Sądu Rejonowego w K. III Wydziału Rodzinnego i Nieletnich.

W następstwie dokonanego w dniu 5 listopada 2008 r. zgłoszenia na podstawie art. 4 ustawy o postępowaniu w sprawie nieletnich poinformowano Sąd Rejonowy w Kętrzynie III Wydział Rodziny i Nieletnich o tym, że nieletnia K. E. może wykazywać cechy demoralizacji.

Pismem z dnia 5 grudnia 2008 r. powódka zawiadomiła Sąd Rejonowy w K. o podejrzeniu popełnienia przez E. M. przestępstwa fałszywych zeznań. Wobec uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa określonego w art. 233 § 1 k.k. sprawę przekazano Prokuraturze Rejonowej w K.. Po przeprowadzeniu postępowania sprawdzającego w dniu 2 czerwca 2009 r. wydano postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie składania fałszywych zeznań przez E. M. na rozprawie w dniu 9 czerwca 2008 r. przed Sądem Rejonowym w K. w sprawie o sygn. (...).

W dniu 5 lutego 2009 r. powódka złożyła skargę do Wojewódzkiej Komendy Policji w O. celem uzyskania stosownego wsparcia. W piśmie tym zarzuciła brak pomocy ze strony dzielnicowego, a nadto podniosła, że w Komendzie Powiatowej Policji są gubione i podrabiane dokumenty dotyczące postępowań z jej udziałem. Zaznaczyła, że jeden z funkcjonariuszy miał jej pokazywać, gdzie ma się podpisać, ale jednocześnie nie pozwolił jej przeczytać treści dokumentu. Innym razem we wniosku o ukaranie wskazano, że stan zdrowia powódki jest „zły, psychiczny, nie leczony”, został też sfalszowany wniosek o ukaranie jej osoby.

Na skutek złożonej skargi zostało wszczęte postępowanie wyjaśniające w przedmiocie bezczynności i nieprawidłowych działań funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w K.. Pismem z dnia 19 lutego 2009 r. wezwano powódkę do osobistego stawienia się celem przesłuchania w charakterze świadka i sprecyzowania, jakie zarzuty są stawiane funkcjonariuszom Policji. W odpowiedzi na wezwanie pismem z dnia 24 lutego 2009 r. powódka oświadczyła, że nie może stawić się z uwagi na wyjazd z miejsca zamieszkania. Wobec tego funkcjonariusz Komendy Powiatowej Policji w K. M. P. (2) telefonicznie rozpytał powódkę na okoliczności podniesione w skardze. W trakcie rozmowy powódka opowiadała o konflikcie z sąsiadami, którego skutkiem są postępowania o wykroczenia i przestępstwa, a których rozstrzygnięcie jej nie satysfakcjonuje. Funkcjonariusz usiłował jej wyjaśnić, że Policja ma obowiązek reagować na zgłaszane interwencje i prowadzić postępowanie w sprawie, jednakże ostateczne rozstrzygnięcie zawsze należy do sądu. Na pytanie, jaki dokument został sfalszowany, stwierdziła, że chodzi o ten, w którym znalazł się zapis o stanie jej zdrowia. Funkcjonariusz próbował wyjaśnić powódce, że zapis ten został dokonany w oparciu o jej oświadczenie złożone do protokołu przesłuchania w charakterze podejrzanej o popełnienie wykroczenia.

W toku przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego nie potwierdzono zarzutów pod adresem funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w K., o czym poinformowano powódkę pismem z dnia 26 lutego 2009 r. Jak podkreślono, w ramach konfliktu między powódką a sąsiadami funkcjonariusze reagowali na zgłaszane interwencje i podejmowali czynności w związku ze zgłaszanymi przestępstwami i wykroczeniami. W wyniku dokonanych ustaleń nie potwierdzono tego, aby funkcjonariusze zagubili dokumenty czy też je sfalszowali. Zapis we wniosku o ukaranie dotyczący stanu zdrowia psychicznego została zamieszczony w oparciu o oświadczenie samej powódki złożone do protokołu przesłuchania w charakterze osoby podejrzanej i popełnienie wykroczenia. Postępowanie skargowe nie

może być konkurencyjne wobec innych postępowań przeprowadzanych na podstawie obowiązujących przepisów prawa i dlatego brak jest możliwości poddawania w wątpliwość prawomocnych rozstrzygnięć sądu. Policja nie posiada także kompetencji do weryfikowania decyzji innych organów państwowych, a sam fakt, że strona jest nieusatysfakcjonowana z tych rozstrzygnięć, nie oznacza, że są one błędne.

Postanowieniem z dnia 27 lutego 2009 r. – wobec braku znamion czynu zabronionego – Asesor Prokuratury Rejonowej w K. odmówił wszczęcia śledztwa w sprawie przekroczenia uprawnień przez funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w K.: podinspektora J. P., naczelnika Sekcji Prewencji i Ruchu Drogowego oraz młodszego aspiranta J. T. poprzez umieszczenie we wniosku o ukaranie powódki skierowanego w dniu 4 września 2008 r. do Sądu Rejonowego w K. obraźliwych określeń dotyczących jej osoby oraz niedopełnienia w okresie od 2007 r. do 2008 r. obowiązków przez dzielnicowego z Rewiru Dzielnicowych Komendy Powiatowej Policji w K. aspiranta szt. R. D. polegających na niepodjęciu przez niego stosownych czynności służbowych w sprawach zgłaszanych przez powódkę na jej szkodę. W uzasadnieniu decyzji wskazano, że R. D. podejmował czynności służbowe i prawne za każdym razem, kiedy otrzymywał od powódki zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia czynu na jej szkodę. W odniesieniu do J. T. stwierdzono, że zgodnie z obowiązującą procedurą miała obowiązek ogłosić powódce zarzut popełnienia czynu karalnego, a we wniosku w rubryce dotyczącej stanu zdrowia dokonała wpisu stosownego do posiadanych informacji. W ocenie organu, także w postępowaniu J. P. nie można dopatrzeć się jakichkolwiek uchybień. Podpisując wniosek o ukaranie, ma obowiązek dokonać jego kontroli pod względem merytorycznym, nie jest już natomiast obowiązany do kontrolowania wniosku pod względem poprawności językowej.

W dniu 11 marca 2009 r. powódka złożyła kolejną skargę na funkcjonariusza Komendy Powiatowej Policji w K., J. T., zarzucając jej fałszerstwo dokumentu. Podczas rozmowy z powódką ustalono, że w tej sprawie składała już skargę, która została rozpatrzona, a o jej wyniku została poinformowana.

(dowód: notatka urzędowa, k. 124)

W dniu 7 maja 2009 r. przyjęto od powódki ustną skargę na funkcjonariuszy Policji Komendy Powiatowej Policji w K., R. D., J. T. i J. P.. Według powódki, pierwszy z nich zagubił dokument obejmujący protokół zawiadomienia o dokuczaniu powódce przez dzieci państwa M., wyzywaniu słowami wulgarnymi przez E. P. i E. K. (2). Dwaj pozostali funkcjonariusze z kolei dokonali fałszerstwa zapisu o stanie zdrowia psychicznego zamieszczonego we wniosku o ukaranie.

Pismem z dnia 18 maja 2009 r. skierowanym do Prokuratury Okręgowej w O. powódka wniosła zastrzeżenia do pracy funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w K., R. D., J. T. i J. P., zarzucając im zniszczenie lub zagubienie protokołu ustnego zawiadomienia o wykroczeniu oraz zamieszczenie nieprawdziwych informacji we wniosku o ukaranie dotyczące stanu jej zdrowia i zgody na przeprowadzenie rozprawy. W wyniku przeprowadzonego postępowania nie znalazły potwierdzenia zarzuty kierowane pod adresem funkcjonariuszy, o czym powiadomiono powódkę w piśmie z dnia 28 maja 2009 r. Protokół przyjęcia ustnego zawiadomienia nie został zagubiony ani zniszczony przez R. D., ale po wykonaniu niezbędnych czynności został przekazany Sądowi Rejonowemu w K. z informacją o przejawach demoralizacji K. E., a z kolei kopię materiałów dotyczących wykroczenia popełnionego przez osobę dorosłą E. P. przekazano do Wydziału Prewencji i Ruchu Drogowego celem wykonania czynności w trybie art. 54 k.p.w. Zarzuty dotyczące zapisów o stanie zdrowia powódki były szczegółowo badane w toku wcześniejszego postępowania skargowego oraz wyjaśnione przez Prokuraturę Rejonową w K.

Po przeprowadzeniu czynności Komenda Powiatowa Policji w K. stwierdziła, że nie zachodzą podstawy do skierowania wniosku o ukaranie przeciwko E. P.. O powyższym poinformowano powódkę i pouczone ją o możliwości wniesienia aktu oskarżenia jako oskarżyciel posiłkowy, z którego uprawnienia nie skorzystała.

W dniu 4 czerwca 2009 r. powódka wniosła kolejne pismo, w którym ponownie podniosła kwestię zagubienia lub zniszczenia protokołu przyjęcia ustnego zawiadomienia i wykroczeniu, zapisów odnośnie stanu jej zdrowia zawartych

we wniosku o ukaranie, zmuszania podpisywania nie wypełnionych dokumentów przez funkcjonariusza Policji, nachodzenia przez dzielnicowego oraz nieprawidłowego przeprowadzenia interwencji w dniu 22 sierpnia 2008 r.

Pismami z dnia 12 i 15 czerwca 2009 r. powódka podtrzymała dotychczas zgłaszane zarzuty dotyczące pracy funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w K..

Z uwagi na fakt, że zarzuty podnoszone przez powódkę były już przedmiotem postępowań wyjaśniających, Komendant Powiatowy Policji w K. w dniu 22 i 29 czerwca 2009 r. szeroko udzielił jej odpowiedzi, wskazując przede wszystkim, że były prowadzone postępowania skargowe, w ramach których szczegółowo wyjaśniano wszystkie zastrzeżenia, a aktualnie przeprowadzone czynności nie dały podstawy do zmiany zajętego stanowiska.

W dniu 26 czerwca 2009 r. powódka złożyła w Komendzie Wojewódzkiej Policji w O. pismo, w którym nie zgodziła się ze sposobem rozpatrzenia skargi przez Komendanta Powiatowego Policji w K.. Po przeprowadzeniu postępowania Komendant Wojewódzki Policji w O. uznał, że skargi wnoszone przez powódkę są niepotwierdzone, zalecając jednocześnie zwrócenie uwagi funkcjonariuszom Sekcji Prewencji i Ruchu Drogowego prowadzącym czynności wyjaśniające w sprawach o wykroczenia, aby sporządzana dokumentacja nie zawierała błędów formalnych.

Wskutek wniosków zawartych w sprawozdaniu w dniach 19 i 26 sierpnia 2009 r. w Komendzie Powiatowej Policji w K. przeprowadzono szkolenia zawodowe, których przedmiotem były m.in. czynności w sprawach o wykroczenie i sporządzanie dokumentacji związanej z wykroczeniami oraz omówienie wniosków z przeprowadzonych postępowań skargowych i czynności wyjaśniających.

W dniu 29 września 2009 r. do Komendanta Powiatowego Policji w K. wpłynęło kolejne pismo, w którym powódka ponownie zarzuciła szereg nieprawidłowości w pracy funkcjonariuszy Policji. W odpowiedzi Komendant Powiatowy Policji w K. poinformował ją, że wszystkie poruszane przez nią kwestie były już przedmiotem wcześniej prowadzonych postępowań wyjaśniających, w ramach których szczegółowo wyjaśniono zajęte stanowisko. Wszelkie pozostałe kwestie zawarte w piśmie z dnia 27 września 2009 r. wyjaśniono w trakcie postępowania sprawdzającego prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w Kętrzynie na podstawie złożonego przez powódkę zawiadomienia o przestępstwie. W dniu 2 czerwca 2009 r. wydano postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa, które jest prawomocne, w związku z czym nie ma podstaw do ponownego badania tych samych zarzutów, a Policja nie posiada uprawnień do poddawania w wątpliwość prawomocnych orzeczeń innych organów wymiaru sprawiedliwości.

W ramach prowadzonych z inicjatywy powódki postępowań wyjaśniających w grudniu 2008 r. Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego przeprowadzał kontrolę stanu technicznego wentylacji i przewodów kominowych w budynku, w którym zamieszkuje powódka. Wszelkie nieprawidłowości stwierdzone w budynku na skutek działań podjętych przez organ nadzoru budowlanego zostały usunięte przez jego współwłaścicieli, w tym także przez powódkę. Ze względu na protokolarnie potwierdzenie niezwłocznego usunięcia usterek nie było potrzeby karania właścicieli grzywną w drodze mandatu karnego.

W dniu 10 kwietnia 2012 r. powódka wniosła pozew przeciwko Skarbowi Państwa w którym domagała się zapłaty 200.000 zł w związku z działalnością Inspektoratu Nadzoru Budowlanego w K., Komendy Powiatowej Policji w K. oraz Zespołu (...). Wyrokiem z dnia 20 listopada 2012 r. Sąd Okręgowy w O. w sprawie (...) powództwo oddalił. Apelację powódki, wniesioną od tego orzeczenia, oddalono wyrokiem Sądu Apelacyjnego w B. z dnia 20 września 2013 r. w sprawie (...))

(znane z urzędu – sprawa (...))

Powódka postanowiła sprzedać mieszkanie i w tym celu umieściła ogłoszenie, na które w 2014 r. odpowiedziała I. J. (1) (obecnie B.).

(dowód: zeznania powódki – k. 263)

Następnie powodowie w dniu 19.03.2014 r. zawarli z I. J. (1) (obecnie B.) w formie zwykłej pisemnej umowę przedwstępnej sprzedaży nieruchomości. Strony ustaliły, że do dnia 31.05.2014 r. zostanie zawarta umowa przyrzeczona której przedmiotem będzie sprzedaż przez powodów na rzecz pozwanej I. J. (1) nieruchomości:

- prawo odrębnej własności lokalu mieszkalnego nr (...) o powierzchni użytkowej 61,6 m² znajdującego się w (...), dla którego prowadzona jest księga wieczysta o numerze KW (...),
- udziału wynoszącego 1/18 części zabudowanej nieruchomości oznaczonej numerem działki (...), położonej w W., objętej księgą wieczystą o nr KW (...); nieruchomość zabudowana jest budynkiem gospodarczym,
- udziału wynoszącego 25/100 części zabudowanej nieruchomości, oznaczonej numerem działki nr (...), położonej w W., objętej księgą wieczystą o nr KW (...); nieruchomość zabudowana jest zespołem garaży,
- udziału wynoszącego 2/372 części niezabudowanej nieruchomości, oznaczonej numerem działki (...), położonej w W., objętej księgą wieczystą o numerze KW (...); na nieruchomości znajdują się ogródki przydomowe.

Strony ustaliły cenę nabycia na kwotę 130.000 zł, z czego cena 125.000 zł obejmowała prawo własności nieruchomości lokali mieszkalnego, zaś 5.000 zł obejmowało udział w prawie własności pozostałych nieruchomości.

W dniu podpisania umowy przedwstępnej pozwana I. J. (1) (obecnie B.) zapłaciła powodom gotówką kwotę 2.000 zł tytułem zaliczki.

(dowód: umowa przedwstępna sprzedaży nieruchomości z dnia 19.03.2014 r. – k. 45 oraz k. 181-182)

W dniu 21.05.2014 r. przed notariuszem R. K. w kancelarii Notarialnej w O. została zawarta umowa sprzedaży nieruchomości pomiędzy powodami, a pozwaną I. J. (1) (obecnie B.). Powodowie samodzielnie dotarli do kancelarii z W.. W § 2 aktu notarialnego powodowie oświadczyli, że sprzedają I. J. (1) za cenę 125.000,00 zł lokal mieszkalny nr (...), położony w miejscowości W. pod numerem 25, obręb W., gmina K., powiat (...), województwo (...) wraz z prawami związanymi z jego własnością, objęty księgą wieczystą Kw. nr OL1 (...), zaś I. J. (1) (obecnie B.) oświadczyła, że opisany wyżej lokal wraz z prawami związanymi z jego własnością za wymienioną cenę kupuje. Ponadto, powodowie oświadczyli, że sprzedają I. J. (1) za cenę 5.000,00 zł:

- 1) udział wynoszący 25/100 części w nieruchomości zabudowanej oznaczonej jako działka nr (...) o powierzchni 724 m² położonej w miejscowości W., gmina K., powiat (...), województwo (...), objętej księgą wieczystą Kw. nr (...),
- 2) udział wynoszący 2/36 części w nieruchomości zabudowanej oznaczonej jako działka nr (...) o powierzchni 577 m², położonej w miejscowości W., gmina K., powiat (...), województwo (...), objętej księgą wieczystą Kw. nr (...),
- 3) udział wynoszący 4/372 części w nieruchomości niezabudowanej oznaczonej jako działka nr (...) o powierzchni 9,3090 ha, położonej w miejscowości W., gmina K., powiat (...), województwo (...), objętej księgą wieczystą Kw. nr (...),

zaś I. J. (1) (obecnie B.) oświadczyła, że opisane wyżej udziały w nieruchomości za wymienioną cenę kupuje.

W § 3 ww. aktu strony oświadczyły, że umówiona między stronami cena sprzedaży w kwocie 5.000 zł została do dnia dzisiejszego w całości zapłacona za udziały w nieruchomości, co powodowie potwierdzili. Ponadto, oświadczyli że na poczet umówionej między stronami ceny sprzedaży za lokal mieszkalny w kwocie 125.000 zł do dnia dzisiejszego została zapłacona, pochodząca ze środków własnych kupującej kwota 13.280 zł, co powodowie potwierdzili. Resztę zaś ceny w kwocie 111.720,00 zł kupująca zobowiązała się zapłacić sprzedającym najpóźniej do dnia 28.05.2014 r. i co do tego obowiązku poddała się rygorowi egzekucji wprost z aktu notarialnego na podstawie art. 777 § 1 pkt 4 k.p.c. I. J. (1) (obecnie B.) oświadczyła, że środki finansowe na zapłatę części ceny sprzedaży w kwocie 111.720,00 zł pochodzić będą z kredytu bankowego.

(dowód: akt notarialny z dnia 21.05.2014 r. repertorium "A" Nr (...) – k. 47-51 oraz k. 183-192, akt notarialny z dnia 27.05.2014 r. repertorium A nr (...) – k. 46, zawiadomienie o zmianie w KW – k. 52-61, zaświadczenie o wymeldowaniu – k. 236)

W budynku położonym w W. nr 25 strych został wyremontowany i zrobione zostały tam pomieszczenia takie jak: dwa pokoje, kuchnia, łazienka. Strych nie został wyodrębniony jako osobny lokal mieszkalny.

(dowód: zeznania powódki – k. 262v, zeznania pozwanej I. B. – k. 262v, zdjęcia – k. 228)

Pozwana I. J. (1) (obecnie B.) na rzecz powodów tytułem ceny sprzedaży uiściła kwotę 16.280 zł w dniu 20.05.2014 r. oraz kwotę 111.720 zł w dniu 27.05.2014 r.

(dowód: potwierdzenie przelewów – k. 178-179, zestawienie transakcji – k. 237-241)

W dniu 14.05.2014 r. powodowie zawarli z I. J. (1) (obecnie B.) umowę sprzedaży następujących ruchomości: dwóch stołów, dwóch kanap, dwóch łóżek, pralki, kuchenki, butli z gazem, trzech kompletów mebli w tym kuchenne za łączną kwotę 3.750 zł. Powodowie potwierdzili otrzymanie zapłaty wyżej wymienionej ceny.

(dowód: oświadczenie stron – k. 180)

Pozwana T. C. (1) nie naruszała dóbr osobistych powódki w szczególności poprzez jej wyzywanie czy ubliżanie, zaś pozwani I. B. (1) i K. B. (2) poprzez wprowadzenie się do kupionej nieruchomości.

(dowód: zeznania pozwanej T. C. – k. 264, zeznania pozwanej I. B. – k. 263v-264)

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powodów w całości okazało się bezzasadne. W zakresie żądania stwierdzenia nieważności umowy sprzedaży nieruchomości w o cenie Sądu, brak jest podstaw do uwzględnienia powództwa. Umowa jest ważna i nie nastąpiły żadne nieprawidłowości w procesie jej zawierania, a powodowie nie udowodnili przeciwnego stanu rzeczy. W związku z brakiem podstaw do uznania umowy za nieważną, w konsekwencji nie mogły zostać uznane za zasadne żądania dotyczące wynagrodzenia z bezumowne korzystanie z nieruchomości oraz nakazania opuszczenia lokalu przez pozwaną. Ponadto, roszczenie powódki w przedmiocie naruszenia dóbr osobistych podlegało również oddaleniu jako nieudowodnione. W toku postępowania powódka nie zdołała udowodnić, aby doszło w ogóle do naruszenia jej dóbr osobistych przez T. C. (1), a to na niej spoczywał ciężar dowodowy. W zakresie żądania dotyczącego naruszenia dóbr osobistych powódki przez pozostałych pozwanych polegających na spowodowaniu opuszczenia przez powódkę i jej męża nieruchomości wskazać, należy zachowanie to nie było bezprawne.

Stan faktyczny został ustalony w oparciu o dokumenty przedłożone do akt sprawy przez powódkę i pozwaną I. B. (1) oraz zeznania stron. Sąd dał wiarę zeznaniom pozwanej I. B. (1) i T. C. (1). Zeznania pozwanych były spontaniczne i korelowały one z pozostałym materiałem dowodowym. Sąd nie dał wiary zeznaniom powoda L. B. w zakresie dotyczącym naruszenia dóbr osobistych przez pozwanych. Powód nie pamiętał bądź nie znał okoliczności poprzedzających podpisanie aktu notarialnego, ze względu na to, że jak sam wskazał, wszystkim zajmowała się powódka. Zeznania powodów były rozbieżne w zakresie tego, z czyjej inicjatywy nastąpiło wystawienie mieszkania na sprzedaż. Ponadto, Sąd nie dał wiary zeznaniom powódki w zakresie w jakim nie korespondowały one z zeznaniami przesłuchanych w sprawie osób oraz złożonymi do akt sprawy dokumentami. Sąd pominął dowód z przesłuchania pozwanego K. B. (2). Pozwany nie stawiał się na rozprawę w dniu 13 września 2022 r. mimo prawidłowego wezwania pozwanego do osobistego stawiennictwa. W wezwaniu skierowanym do pozwanego została zawarta informacja, że w przypadku niestawiennictwa dowód z jego przesłuchania zostanie przez Sąd pominięty. Pozwany nie stawiał się ani nie usprawiedliwił braku stawiennictwa. Wobec powyższego Sąd pominął dowód z przesłuchania pozwanego K. B. (2).

Powodowie wnieśli o stwierdzenie nieważności umowy sprzedaży nieruchomości zawartej w formie aktu notarialnego z dnia 21.05.2014 r. Ponadto powódka, zgłosiła żądanie dotyczące wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z

nieruchomości przez pozwanych I. B. (1) i K. B. (2) w wysokości 400.000 zł, nakazania opuszczenia nieruchomości położonej w (...)/3 przez pozwaną I. B. (1) oraz zadośćuczynienia z uwagi na naruszenie dóbr osobistych powódki.

W pierwszej kolejności należy się odnieść do żądania powodów dotyczącego stwierdzenia nieważności umowy sprzedaży nieruchomości z dnia 21.05.2014 r.

Zgodnie z treścią przepisów art. 58 § 1-3 k.c. nieważna jest czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy. Nieważna jest też czynność prawna sprzeczna z zasadami współżycia społecznego. Jeżeli nieważnością jest dotknięta tylko część czynności prawnej, czynność pozostaje w mocy co do pozostałych części, chyba że z okoliczności wynika, iż bez postanowień dotkniętych nieważnością czynność nie zostałaby dokonana.

Zawarta pomiędzy powodami, a pozwaną I. B. (1) umowę sprzedaży nieruchomości w ocenie Sądu orzekającego w niniejszej sprawie jest ważna i skuteczna między stronami. Zawarcie umowy sprzedaży nieruchomości zostało poprzedzone zawarciem umowy przedwstępnej. Umowa przyrzeczona została zawarta w terminie wynikającym z wstępnych ustaleń stron. Z uwagi na to, że przedmiotem umowy sprzedaży była nieruchomość to zgodnie z art. 158 k.c. umowę taką należy zawrzeć w formie aktu notarialnego – i taka forma została zachowana. Umowa sprzedaży nieruchomości zawiera wszystkie elementy przedmiotowo istotne tj. strony umowy, przedmiot umowy oraz cenę sprzedaży i termin jej zapłaty. Przedmiot sprzedaży również został szczegółowo określony w umowie. Wbrew twierdzeniom powódki pozwana I. B. (1) nie zajęła bezprawnie nieruchomości – zajęła ją w zakresie w jakim wynikało to z zawartej w formie aktu notarialnego umowy. Powodowie podnosili, że strych został wyremontowany przez córkę powodów i stanowił odrębne mieszkanie, jednak powyższe nie wynika z żadnych dokumentów, w szczególności nie został wyodrębniony czwarty lokal w budynku położonym w (...). Odnosnie ruchomości znajdujących się w mieszkaniu (mebli) strony zawarły odrębną umowę sprzedaży. Natomiast drzewka owocowe, krzewy, garaż stanowiły część składową sprzedawanej nieruchomości. W ocenie Sądu umowa zawarta przez powodów z pozwaną I. B. (1) nie jest sprzeczna z ustawą, ani nie miała na celu obejścia przepisów ustawy wobec tego nie spełnia przesłanki wskazanej w art. 58 § 1 k.c. Zgodnie z art. 58 § 2 k.c. czynność prawna jest nieważna wówczas gdy, jest sprzeczna z zasadami współżycia społecznego. Niniejsze postępowania nie wykazało, aby również ta przesłanka została spełniona. Powodowie mieli wolę sprzedaży mieszkania i w tym celu powódka umieściła ogłoszenie, na które odpowiedziała pozwana I. B. (1). Strony ustaliły cenę sprzedaży nieruchomości i została ona zawarta zarówno w umowie przedwstępnej jak i przyrzeczonej – obie strony akceptowały tę kwotę. Brak jest dowodu, aby strony umówiły się na wyższą kwotę niż ta, która została wskazana w umowie. Powodowie dobrowolnie opuścili lokal mieszkalny i wydali do niego klucze pozwanej I. B. (1), zaś powódka zapłaciła całą cenę sprzedaży. Umowa sprzedaży nieruchomości nie jest w żaden sposób sprzeczna z zasadami współżycia społecznego, a tym samym nieważna.

Ponadto, należy wskazać, że powodowie dopiero po powrocie do Polski zaczęli kwestionować cenę i sprzedaż nieruchomości, gdy okazało się, że kwota uzyskana z sprzedaży nie pozwoli im na zakup innej nieruchomości. Można również przypuszczać, że powodowie nie planowali powrotu do kraju przez dłuższy okres niż 10 miesięcy, ale jak wskazała w jednym z pism powódka „Opuściłam miejscowość wraz z mężem wyjechaliśmy do S. na 10 miesięcy. Tam okazało się, żeby żyć pieniądze były niewystarczające” (k. 234). Ponadto powódka na rozprawie w dniu 13 września 2022 r. zeznała „Ja wiedziałam, że i tak opuszczę W., chciałam do dzieci” (k. 263), Powodowie nie uchyli się również od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu bądź groźby. Uprawnienie do złożenia wskazanego oświadczenia wygasa w terminie roku od jego wykrycia w przypadku błędu lub ustania stanu obawy w przypadku groźby. Powód zeznał na rozprawie w dniu 25.10.2022 r. że „Po podpisaniu aktu notarialnego, gdzieś po 2 miesiącach doszedłem do tego, że zostałem oszukany,” zaś powódka na rozprawie w dniu 13 września 2022 r. „Gdy wyjeżdżałam do córek za granicę, powiedziałam dla K. i I. którzy robili zamęt. Wtedy powiedziałam jej, że będziemy się rozliczać w sądzie, bo nie zapłaciła mi, ukradła pomieszczenia na górze” (k.263v). Wobec powyższego uznać należy, że również gdyby powodowie mieli wolę uchylenia się od skutków prawnych złożonego oświadczenia woli, to uprawnienie to wygasło, ze względu na upływ terminu.

W sprawie nie wykazano aby powodowie sprzedając mieszkanie działali pod wpływem groźby. Powódka sama dała ogłoszenie o sprzedaży. Samodzielnie stawili się do Kancelarii Notarialnej i złożyli stosowne oświadczenia. Samodzielnie i dobrowolnie się wyprowadzili.

Jak twierdzą powodowie nie leczyli się psychiatrycznie, a przeprowadzone w postępowaniu karnym badanie powódki wykluczyło chorobę psychiczną czy też niedorozwój umysłowy, wskazując jedynie na cechy osobowości paranoicznej.

To opisane szczegółowo w stanie faktycznym konflikty powódki z sąsiadami, zakończone skazującymi ją wyrokami oraz konflikty z przedstawicielami instytucji biorących udział w tych sporach z racji czynności służbowych, były zasadniczą i jedyną przyczyną chęci sprzedaży mieszkania. Pozwani nie mogą ponosić konsekwencji zmiany decyzji powódki w tym przedmiocie po upływie wielu lat od sfinalizowania transakcji.

W związku z powyższym, powództwo o stwierdzenie nieważności umowy sprzedaży nieruchomości z dnia 21.05.2014 r., Sąd oddalił na podstawie art. 189 k.p.c. w zw. z art. 58 § k.c. wobec niespełnienia przesłanek, o **czym orzekł w pkt I sentencji wyroku.**

W związku z oddaleniem powództwa o stwierdzenie nieważności umowy sprzedaży nieruchomości z dnia 21.05.2014 r. bezzasadne okazało się również żądanie powódki w zakresie wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości przez pozwanych I. B. (1) oraz K. B. (2) jak również żądanie nakazania opuszczenia pozwanej I. B. (1) nieruchomości. Jak wykazało niniejsze postępowanie umowa sprzedaży została zawarta ważnie, a więc pozwana I. B. (1) i K. B. (2) byli uprawnieni do korzystania z nieruchomości w zakresie w jakim wynikało to z zawartej w formie aktu notarialnego umowy. Pozwana I. B. (1) nie zajmuje bezprawnie nieruchomości lecz wykonuje swoje prawo własności. Wobec tego roszczenie o zapłatę kwoty 400.000 zł tytułem bezumownego korzystania z nieruchomości podlegało oddaleniu na podstawie art. 224 § 2 k.c. w zw. z art. 225 k.c., o **czym Sąd orzekł w pkt I sentencji wyroku.** Wobec braku podstaw do nakazania pozwanej I. B. (1) opuszczenia lokalu mieszkalnego do którego ma ona tytuł prawny, Sąd oddalił powództwo na podstawie art. 224 § 1 k.c., o **czym orzekł w pkt I sentencji wyroku.**

Ponadto, powódka zgłosiła roszczenia o zapłatę zadośćuczynienia w kwocie 200.000 zł w związku z naruszeniem jej dóbr osobistych przez pozwanych. Pozwani I. B. (1) i K. B. (2) mieli naruszyć dobra osobiste powódki poprzez pozbawienie jej miejsca zamieszkania i zmuszenie do opuszczenia lokalu. Pozwana T. C. (1) miała naruszyć dobra osobiste powódki poprzez jej wyzwanie i ublizanie.

Przed przystąpieniem do merytorycznej oceny zgłoszonego roszczenia powódki należy wskazać, iż zgodnie z art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Z faktu naruszenia dobra osobistego mogą wynikać dla poszkodowanego zarówno roszczenia majątkowe, jak i niemajątkowe. Spośród środków ochrony, jakie przysługują poszkodowanemu w razie naruszenia dóbr osobistych, art. 24 k.c. przewiduje możliwość żądania zaniechania tego działania naruszającego dobra, dopełnienia przez osobę naruszającą dobra czynności potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Dodatkowo art. 448 k.c. umożliwia dochodzenie poszkodowanemu zadośćuczynienia, stanowiącą podstawową sankcję majątkową za doznaną krzywdę, lub zasądzenie odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany przez niego cel społeczny.

Rozpoznanie roszczenia o ochronę dóbr osobistych wymaga przede wszystkim ustalenia i dokonania oceny, czy i jakie dobro osobiste żądającego ochrony zostało naruszone, w dalszej zaś kolejności stwierdzenia bezprawności działania sprawcy, bądź też wystąpienia okoliczności bezprawności tę wyłączających.

Przepis art. 24 § 1 k.c. rozkłada ciężar dowodu w ten sposób, że na powoda nakłada obowiązek udowodnienia, iż pozwany naruszył jego dobra osobiste. Przepis formułuje również domniemanie bezprawności naruszenia dóbr osobistych. Oznacza to, że na pozwanym zatem spoczywa obowiązek udowodnienia, że jego działanie naruszające

dobra osobiste powoda nie było bezprawne (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 19 października 2005 roku, sygn. akt I ACa 353/05, Lex nr 175202).

Powódka dobrowolnie, bez przymusu dokonała wraz z mężem sprzedaży nieruchomości stanowiącej m.in. lokal mieszkalny pozwanej I. B. (1). Pozwana I. B. (1) zamieszkała w tym lokalu wraz z swoim mężem K. B. (2). Pozwana I. B. (1) dysponowała tytułem prawnym do nieruchomości. Powodowie opuścili lokal dobrowolnie, sprzedali również pozwanej I. B. (1) meble znajdujące się w mieszkaniu. Jednym z elementów umowy sprzedaży nieruchomości jest to, że sprzedający lokal ten opuszcza (chyba, że zostanie ustanowione prawo dożywocia). W związku z tym, wprowadzenie się do nieruchomości przez I. B. (1) wraz z mężem do kupionej nieruchomości nie stanowiło naruszenia jakichkolwiek dóbr osobistych powódki. Powódka nie udowodniła, aby doszło do naruszenia jej dóbr osobistych przez pozwaną I. B. (1) jak i pozwanego K. B. (2). Ponadto wskazać należy, że wprowadzenie się przez pozwanych I. B. (1) i K. B. (2) do mieszkania było legalne i odbyło się na podstawie ważnej umowy sprzedaży nieruchomości z dnia 21.05.2014 r. Trudno więc w zachowaniu pozwanych doszukiwać się bezprawności bądź celowe i umyślne naruszenia dóbr osobistych powódki. Pozwana I. B. (1) realizowała przysługujące jej prawo własności zgodnie z jego przeznaczeniem. W związku z brakiem spełnienia przesłanek ustawowych z art. 23 k.c., art. 24 k.c., 448 k.c. w zw. z art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. Sąd oddalił powództwo o zapłatę zadośćuczynienia z tytułu naruszenia dóbr osobistych przez pozwanych I. B. (1) i K. B. (2), **o czym orzekł w pkt I sentencji wyroku.**

Powódka pozwała również pozwanych, a w szczególności T. C. (1) o zapłatę zadośćuczynienia w kwocie 200.000 zł w związku z naruszeniem jej dóbr osobistych. Postępowanie dowodowe nie wykazało, aby doszło do naruszenia jakichkolwiek dóbr osobistych przez pozwaną T. C. (1), czy pozostałych pozwanych. Zeznania przesłuchanych w sprawie pozwanych nie wskazują na to, aby pozwana T. C. (1) miała wyzywać czy ubliżać powódce samodzielnie czy też z inspiracji osób trzecich. Powódka nie udowodniła, aby taka sytuacja miała miejsce, nie zgłosiła na tą okoliczność żadnych dowodów. Jak zostało wskazane na wstępie uzasadnienia Sąd nie dał wiary zeznaniom męża powódki, który jest nie tylko osobą bliską powódki, ale w swych zeznaniach był wybiórczy – nie pamiętał okoliczności związanych z zawarciem umowy sprzedaży nieruchomości (istotnej kwestii, bowiem sprzedawał nieruchomość) lecz pamiętał rzekomo okoliczności związane z zachowaniem pozwanej T. C. (1) wobec swoje żony.

Opisana wyżej szczegółowo w stanie faktycznym historia konfliktów powódki z sąsiadami, zakończonych skazującymi ją wyrokami oraz konfliktów z przedstawicielami instytucji biorących udział w tych sporach z racji czynności służbowych, wskazuje na jednoznacznie dysfunkcyjne bytowanie powódki z osobami z którymi ma styczność. Postawione w postępowaniu karnym rozpoznanie dotyczące jej osobowości przemawia przeciwko wiarygodności powódki, co do przypisywanych pozwanym zachowań i motywów działania.

W związku z brakiem udowodnienia przesłanek ustawowych z art. 23 k.c., art. 24 k.c., 448 k.c. w zw. z art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. Sąd oddalił powództwo o zapłatę zadośćuczynienia z tytułu naruszenia dóbr osobistych przez pozwanych w szczególności przez T. C. (1), **o czym orzekł w pkt I sentencji wyroku.**

O kosztach procesu Sąd orzekł **w pkt II sentencji** wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. Wobec tego, że powodowie przegrali sprawę w całości, Sąd obciążył ich również kosztami procesu w całości. W skład kosztów procesu niniejszej sprawy wchodził jedynie koszt podróży związany z obowiązkowym stawiennictwem na rozprawie pozwanej I. B. (1) i T. C. (1). Każda z pozwanych poniosła koszt związany z udziałem w rozprawie w wysokości 50 zł i taką kwotę Sąd zasądził na rzecz każdej z pozwanych tytułem zwrotu kosztów stawiennictwa. Pozwana I. B. (1) wniosła również o zwrot utraconego dochodu, jednak z uwagi na nie przedłożenie dokumentu potwierdzającego wysokość utraconego dochodu żądanie to nie zostało uwzględnione w żadnej części.